

Rob Thurman - Holdvilág

1.

Szörnyetegnek születtem.

Nem nagy kunszt, mi? A világ tele van szörnyetegekkel. Én azonban nem az átlagos izzadt pedofilról vagy a hidegvérű sorozatgyilkosról beszélek, akinek egy egész kis kihűlt, csendes hárem bújik meg az alagsorában. Nem, én az igazi buliról beszélek. Olyan lényekről, amik már akkor itt szaladgáltak, amikor a levegő még kénes kipárolgásoktól volt terhes és az éjjeli Hold majdhogynem eltakarta az egész égboltot. Pikkelyek és karmok, vér, ami olyan gyorsan terjedt, mint a mérge, egymás után elkorcsosult testek és lelkek, életre kelt sötét legendák. Ezek a történetek mindig is valóságosak voltak, csak a mai ember egyszerűen megtagadta a létezésüket. Rendben léteznek szörnyetegek, ráadásul baromi sokan vannak, mi újdonságot jelent még egy újabb?

Na jó, igazság szerint csak félig vagyok szörnyeteg. Anyám ember volt, apám pedig valami... más. Kissrác korunkban a tesómmal mi Grendelnek; míg a természetfeletti világ többi tagja Auphe-nak nevezte őket. Te azt mondod baromság; én azt mondom az életre kelt véreskezű halál. Igazi jó móka. Akár hiszed akár nem, az Auphe-ok voltak a tündér fantáziavilág magvai, de ezek a magvak velejéig romlottak voltak, elpusztítva mindent, ami csak az útjukba került. Nem volt itt semmiféle szőke haj, vagy vizenyős kék szemek, sem tisztán csengő templomi haranghoz hasonló hangok. Csak a szalamandra bőréhez hasonló sápadtan áttetsző bőr, lávarögökként izzó vörös szemek és egy mocskos és sötét elme akár a rothadó mocsár. Oké, a hegyes fülek megvoltak; ebben igazad van. Néha a legendáknak sikerül megragadniuk a tények egy-egy apró szeletét, de ez nem sokat segít rajtad, amikor ezernyi acélfog mélyed a nyakadba. Félig, vagy egészen szörnyeteg, a végén fikarcnyit se számít. Éppúgy megvoltak a magam gyengéi, mint bárki másnak. És éppen most kerültem szembe az egyikkel.

Bohócok.

Bizony, ezt mondtam. Bohócok. Utálok a bohócokat. Mindig is utáltam őket. Mikor úgy hároméves voltam elég volt, ha ráböktél egyre, hogy böggve az ellenkező irányba rohanjak mintha a Pokol Kutyáit uszították volna a pelenkás seggemre. Még ma is kiráz tőlük a hideg, hát nem röhejes? Olyan lények ellen küzdöttem, amiket az elme felfogni sem képes, ráadásul *rokona* voltam még azoknál is borzasztóbb dolgoknak, de lényegében ez mit sem számított. Egyszerűen utáltam a bohócokat. És, most őszintén, melyik magára valamit is adó ember nem érez ugyanígy? Nevez meg csak egyvalakit, akinek a bőre nem lesz libabőrös meg, ha meglát egyet. Azok a puffadt, dagadt kezek. Az aprócska fekete festék-gödrök mélyéről csillanó szemek. Az elmebeteg grimasz az ajkukon, ami pont olyan vörösre van kimázolva akár a vér színe. Kinek a vére? Kérdezheted magadtól nyugtalanul. Lehetne akár tiéd is, ha nem totyogtál volna el elég gyorsan a hurkás kis lábaiddal. Aztán ott voltak azok a fickók, akik meseállatoknak öltöztek be, lógó plüss nyelvvel, üveges tányérszemekkel és a tompa, tébolyult kacajukkal. Elég komiszak voltak ők is, de labdába se rúghattak a bohócok mellett. Atyaég! Nincs elég szarság ebben a világban, ami tönkreteszi a gyerekeket?

„Ezek csak bodach- ok Cal.” Niko hangja hideg vidámsággal csengett, amivel csak azt érte el, hogy egy megsemmisítő pillantást vessek rá. „Már akkor elbántál volna egy bodach- al, amikor még csak taknyos zöldfülű voltál. Tegyük hozzá, ez kevesebb, mint egy hónapja volt...” A tesóm modora nem volt különösebben szívmengető, inkább hasonlított egy kiadós útszéli nyaklevesre. „Ezek nem csak bodach-ok,” morogtam. „Ezek bohócjelmezbe öltözött bodachok, és ez. Cyrano, rohadtul más megvilágításba helyezi a dolgokat.”

Niko római vágású orrát, amit most még jobban kiemelt az újonnan rövidre nyírt haja apró horkantás hagyta el. „Még mindig a bohócok?” Néhány hónapja Niko gyakran lófarokba fogott sötétszőke haja még a derekát verdeste, most viszont alig érte el a füle hegyét –illetve érte volna-, ha Niko nem fésülte volna kegyetlenül hátra az egészset. Gyászolt, ezért vágatta rövidre, görög őseink szokása szerint. Ez a szokás egyike volt azon keveseknek, amiket az anyánk hajlandó volt megosztani

velünk. A cigánykaraván, amiben felnőtt, keresztül kasul bejárta egész Európát párszáz évvel ezelőtt. Nem véletlenül hívták őket Utazóknak. Mielőtt azonban áttelepültek volna a jó öreg USA-ba, még eltöltöttek némi időt Görögországban is, házasságokat kötve az ott lakókkal, nem törődve azzal, hogy ezekre a kapcsolatokra mindkét oldal tagjai hevesen fújtak. Végeredményben ez a fura görög- római szokásrendszer veszejtette el Niko haját. Lehordtam persze rendesen emiatt, bár tehettem volna kevésbé fél szívvel is. Végtére is azért csinálta, hogy engem gyászoljon. Ennek fényében rögtön visszanyeltem az okostojás megjegyzéseimet.

Igaz, ami igaz *tényleg* elpatkoltam, bár csak időleges volt a dolog. Először Niko leszúrt, aztán egy gyógyító cimboránk leállította a szívemet. Az egész mindössze néhány másodperc alatt történt, de akkor *tényleg* halott voltam. Nem mintha bajom lett volna a dologgal. Mindez azért történt, hogy megállítsák a lényt, ami átvette az irányítást felettem- egy lény, ami újjáformálta volna a világot. Újjáformált volna engem. És még a végső halál is jobb lett volna annál, mint amit ez a valami tervezett.

Jaja, ha a nyers bénító rémületről volt szó, ez a szörnyeteg még a bohócokat is megdolgoztatta volna a pénzükért.

„Igen.” Morogtam. „Még mindig a bohócok.”

A vidámparkot estére lezárták, a pókhálószerű acélszerkezetek között magányos szél ringatta a különböző játékok üléseit, különösen az óriáskerékét. A kerék maga béna csontvázként derengett a sötétségben, a szörnyeteg, ami még hírből sem ismerte a vidámságot. Dögje lassan rohadt szét a levegőn, sötét ezüsttel bevont csontjain aprócska gyémántok csillogtak. A gépzsír és vaj lappangó bűze komisz ámokfutásba kezdett, az egyik kuka aljánál pedig egy olcsó széttépett plüsskutya – egyszerű céllövöldei nyeremény- feküdt a mocsokban. Egyik vak gombszemét valaki kitepte láthatóvá téve az elfoszlott tömést. Szerencsétlen pára, rég lekéste a Jól Tartott Játékok Szigetére utazó hajót. Az itt- ott felaggatott sárga villanykörte vagy régen kiégtek vagy olyan halványan világítottak csak, mint a gyertyaláng. Mindezek alatt pedig hallani lehetett patkányok és valami náluknál sokkal halálösőbb dolog kaparászását. Egy szó, mint száz, keresve sem találhattam volna jobb helyet az első melónkhoz. Igazából egy mentális kihívásokkal küszködő műanyag kerti törpe is jobb helyet választott volna.

„Jobban szerettem a bárban dolgozni.” Mi volt az ott az árnyékban? Talán a sápadtan csillanó festék? „A bárban legalább csak egyféle bohóccal találkozhatasz. A nagypofájú részeggel, aki nem ad borraivalót.”

Niko a jobbjomon továbbra is testvéri lenézéssel méregetett. Ha világos, rövid haja nem vált volna rögtön az árulójává, fekete pólójával és nadrágjával tökéletesen beleolvadt volna az éjszakai sötétségbe. Az utóbbi időben makulátlanul rendben tartott kecskeszakállat is növesztett magának – biztos azért, hogy megtartsa a haj-arányának Zen egyensúlyát-, ami pont olyan élesen elütött sötét olajos bőréből, akár a sérója. Az én hajam színe megkülönböztethetetlen volt a minket körülvevő árnyékoktól. Normális esetben össze szoktam fogni hátul, de ma szabadon engedtem, hogy eltakarjon valamit a telihold csillogásából az arcbőrömön. Niko simán megengedhette magának, hogy feltűnősködjön; a maga nemében ő volt Bruce Lee, akinek csak ilyen trágya melóra futotta. Én viszont hasznát tudtam venni minden kis segítségnek. Ne érts félre, el tudtam bánni a legtöbb dologgal, ami az éjszakában flangál. Vámpírok, vérfarkasok, goblinok, ghoulak... oké a trollok kissé problémásabbak voltak. Akármilyen is várt rám odakint, szembe tudtam nézni vele, de ezúttal...

Erős ujjak jelentek meg előttem és megnyomkodták a képzeletbeli kerek, vörös orromat, amit a sajátom elé húztam. „Tütü-tütü,” mondta Niko a lehető legkomolyabban. Képzeldétek csak el. Itt áll három állam leghalálösőbb harcosa, egy ember, aki a gyilkolj-vagy-dögölj-meg játék előbbi kategóriájának koronázatlan királya, és mit csinál? Tütül. Az isten szerelmére *tütül!*

„Tudod, amióta elkezdtünk komolyan pénzt keresni, egyre inkább az idegeimre mész.” Elindultam a vidámpark belseje felé, nem törődve azzal, hogy megbizonyosodjak róla, követ-e. Persze, hogy követett. Ez nem olyan dolog volt, amit látnom, vagy hallanom kellett volna hogy tudjam, pontosan így történik. Niko mindig vigyázta a hátamat. A hegyek leomolhattak, az óceánok kiszáradhattak, mielőtt ez a helyzet megváltozott volna.

„Egy napon kisémbert.” Röpke érintés a vállamon. „Egy napon.”

Nem válaszoltam, csak kissé elhúzódtam és továbbmentem. Ezt nem most és főleg nem itt kellett megbeszelnünk. Niko okos volt, rohadtul okos, de ha a kisöccséről volt szó, nem mindig volt olyan hideg és számító, mint amilyen lehetett volna. Mint amilyennek lennie kellett volna. Számomra voltak dolgok, amik annyira kristálytisztán világosak voltak, hogy időnként eltűnődtem rajta, más miért nem vesz észre azt, amit én?

„Cal?” Lehet, hogy Niko nem látta azt, amit én, de mindig megérezte, ha valami nem volt teljesen rendben. Ha valakit egész életedben ismersz, gyorsabban igazodsz ki rajta, mint a reggeli képregényeken, még akkor is, ha a másik ezt nem akarja.

Nem törődtem a nevem formájában érkező kérdéssel, inkább továbbnyomultam, a szememmel végigpásztázva a tintaszerű sötétség minden kis pontját. „Cal!” Ezúttal nem kérdés volt, hanem felszólítás. És Nikot ismerve olyan, amit az ember nem hagy figyelmen kívül.

Őszintén mondhatom, hogy ez volt az első alkalom, hogy örültem egy bohóc látványának. Még akkor is, ha ez egy olyan volt, ami minden tőle telhetőt megtett, hogy húszcentis borotvaéles karmaival kibelegessen. Egy kupacnyi szemétből vetette ránk magát, mozdulatai nyomán száraz popcornnal és koszos zsebkendőkkal terítve be minket... meg néhány csomónyi gyermekhajjal. A selymes szálak színes konfettiként lógtak alá a hosszú karmokról. Azokról a karmokról, amik éppen felém kaszáltak. Az ősi skót legenda szerint, amit Niko szinte szó szerint a fejembe vert, a bodach lecsúszik a kéményen, akár egy sátáni Mikulás, hogy felzabáljon minden gyereket, ami csak az útjába kerül. Húst, bőrt, csontokat, mindent. Mindent kivéve a haját. Ki nem állhatta a haját. Éreztem, ahogy a gyomrom görcsbe rándul, egészen addig, amíg rá nem jöttem, mik is azok az ezüstös szálak. A bodach egyik többcsuklós kezében egy koszos arcú játékbabát tartott, egy babát, aminek pont ugyanolyan ezüstszőke haja volt. A másik kezéről aláhulló csimbókok olcsó műanyagból voltak csupán. Ez mondjuk nem változtatott azon a tényen, hogy ennyi erővel akár igazi is lehetett volna. A bodach-ok nem az akarataijukról híresek, ha diétáról van szó. Ez az egész hátborzongatóan tökéletessé tette a bohócjelmezét... a tökéletes álruha ahhoz, hogy behálózza az ártatlanokat.

A mocskos zöld, kék és mályvaszínű ruha, a nevetséges göndör paróka és a fehér festék alatt azonban ott figyelt a szörnyeteg valódi arca. A hullaszerű bőrt ugyan elfedte a nagy adag festék, de a szélesen vigyorgó ajkak semmit sem takartak a fogakból, amik éppolyan barnák voltak, mint az alvadt vér. Esküszöm, hogy amikor elvigyorodott úgy nézett ki mintha az egész arca ki lett volna fordítva. Úgy vigyorgott rám, mint a Hasfelmetsző Nőnapon, miközben eldobta a kezében tartott babát és utánam vetette magát. Elugrottam az egyik irányba és szabad kezemmel megragadtam a karját, magam felé húzva, hogy folytassa tovább az útját túlhaladva rajtam. Amint a karmok és a hófehér kéz elhúzott néhány centire a bordáimtól, előkaptam a Glockomat, majd a fegyver csövét a lény széles állkapcsa alá nyomtam és lerobbantottam az idióta göndör narancssárga fejét.

A test rángatózva elterült a földön. Aztán a szag... a bodach-ok még a legjobb napjaikon se voltak olyan illatosak mint egy rózsabimbó. Egy döglődő példány viszont olyan büzt árasztott magából, amitől még az autókról is lepattogzik a festék. Az biztos, hogy jó időre elvette az étvágyamat. Miközben eltakartam az orromat meg a számat éreztem ahogy az epe semmivel össze nem téveszthető ize felkúszik a számba. „A picsába! Ez *undorító!*” Volt néhány dolog, ami gusztustalanabb volt ennél, de azokat nem tudnám anélkül felsorolni, hogy ki ne hányám a vacsorámat. Az egyik csodás mellékhatása annak, hogy nem teljesen voltam ember a remek szaglás volt. Azért nem voltam egy farkas, de egy drogkereső kutyát megdolgoztattam volna a jutalomcsontért. Most azonban az egyetlen dolog, amiért meg akartam dolgozni, az az volt, hogy mihamarabb eltakarodjak ennek az istenverte förtelmes büznek a közeléből. Nyeltem néhányat, és könnyező szemmel pislogtam egyet kettőt miközben szorosán összezártam az ajkaimat. Talán ez a fájdalmas nedvesség volt az oka, hogy nem hittem el, amit a szememmel láttam.

A bodach abbahagyta a rángatózást. Normális esetben ez egy tök jó, sőt rohadt jó dolog lett volna. Éljenek a győztes hősök! Játszanak a zenészek, vágjátok hozzánk a város kulcsát, aztán csapatok fel valami zöldet a mellkasunkra. Sajnos azonban ez nem volt egy normális eset. Csak azért hagyta abba a rángatózást, hogy újra talpra álljon. Bezony. Szétrobbantott fejével mint egy rohadt tojás, talpra kecmertgetett és elvigyorodott, akár egy töklámpás, miközben szájából vér szivárgott. Ez önmagában is elég nyugtalanító volt, de amikor elkezdett beszélni, nos, az egészen új dimenziókat nyitott meg.

„Kis... fiúcska... kék...” gurgulázta, minden egyes szó küzdött, hogy a felszínre jusson. „Fújd meg a trombitádat!” Gúnyosan a földre köpött elfeketítve a talajt a lábainál, aztán egyik karmával rámutatott a kezemben lógó pisztolyra. Végül aztán meglódult, nem olyan mozgékonyan mint az előbb, de azt se mondhattam, hogy nyugdíjas tempóban közelít felém.

„Most tutira szarakodsz velem,” jegyeztem meg kissé hitetlenül. Miközben beszéltem a kaszáló karmok egyre közelebb jutottak hozzám. Ami viszont annál is sokkal, de sokkal rosszabb volt, jött a szag is. Ez minden másnál gyorsabb cselekvésre ösztönzött. Ezúttal a térdkalácsára céloztam, abban reménykedve, hogy voltak egyáltalán térdkalácsai. Akármilyen különleges szörny alkatrészekről mozgott, azokba most beleeresztettem jópár golyót. Megint elbukott, de ettől még jött tovább, karmait és a bohócruhába bújtatott könyökeit behajlítva. Úgyhogy szétlőttem azokat is.

„Fújd meg a trombitádat,” sziszegte, vért spriccelve „Fújd meg a trombitádat!” És jött tovább pont olyan mozgással, mint egy törött gerincű kígyó.

Lenéztem a pisztolyra a kezemben, aztán vissza a bodach-ra és komolyan elgondolkodtam azon, hogy hozzávágom ezt a haszontalan darab szart a lényhez, amikor a fülem mellett meghallottam a végtelenül türelmesen csengő sóhajt. Niko óvatosan megérintette a vállamat, a kardja markolatával, majd megkérdezte, „Befejezted a játszadózást?”

Az önelégült kis rohadék. Intettem neki a fegyvert tartó kezemmel, aztán hátrébb léptem, reménykedve hogy némi belélegezhető levegőhöz jutok. „Persze, ahogy akarod. Üsd csak ki magad.”

Csendes kecsességgel lépett el mellettem, aztán megemelte a szablyáját majd olyan sebességgel sújtott le vele, hogy csak egy ezüstös villanást láttam az egészből. A borotvaéles, ívelt penge belemart a bodach nyakába, azonnal lenyakazva a lényt. A fej leesett és elgurult a lábam mellett, de nem felejtette el, hogy azonnal megpróbáljon beleharapni a bokámba. Rendesen belebikáztam egyet, majd rögtön felszisszentem, mert a bűz természetesen átterjedt a cipőmre is. „Hoznunk kellett volna egy francos láncfűrész.” Morogtam, miközben megdörzsöltem az orromat, tök feleslegesen. Rendben. Legyen. Ha ez az egész este így fog eltelni, akkor nincs mit tennem be kell szállnom a játékba. Mérgezen lehúztam a cipőimet és odébb rúgtam azokat is a szaggal együtt. „Kaphatnék egy kis erősítést, mert ez a szar közel áll a tökéletesen használhatatlan kategóriához.” Kérdeztem, miközben bemutatam a pisztolyt a hónaljtokomnak. Nem volt elhamarkodott vélekedés a részemről, hogy Nikón valahol van még legalább egy extra éles cucc. Ami viszont tényleg hamari következtetés lett volna, hogy ez az extra csak egy dolgot jelentett. Niko annyi fegyvert hordott magánál, hogy akár száz méterről bekapcsolt bármilyen fémdetektort. A keze eltűnt a kabátzsebében, ami inkább szolgált gyűjtőhelyként mindennek, ami halálos volt a világon, mint divatos darabnak aztán újra megjelent egy aprócska kartondobozt szorongatva a tenyerében. Nem pont erre számítottam, úgyhogy némi kétkedéssel fogadtam a csomagot. „Mi a frász?”

„Robbanólőszer.” Halkan füttyentettem egyet, miközben folytatta. „És egy Desert Eagle. Elképesztő mit el nem dobálnak néhány utcában.”

Inkább voltam boldog, mint lenyűgözve, de ez nem akadályozott meg abban, hogy azonnal betárazzam a fegyvert. Míg Niko a pengéket bálványozta én inkább voltam a modern kor gyermeke. Ha kinyírhatok valakit száz méterről akkor hé, az máris kevesebb ruhatisztító- számlát jelent, nem? Mi rossz volt ebben? „Remek! Nincs is jobb mint egy korai karácsonyi ajándék.”

„Fel készülve a kétkezi munkára is?” A hangja olyan volt, mint egy régivágású apácának, aki épp azt kérdezi tőlem, hogy befejeztem-e már a leckémet. Csakhogy ez az apáca hangtalanul járt kelt és egy borotvaéles fegyvereket hordott a fityulája alatt. Horkantottam egyet, aztán előhúztam a saját pengémet. Az enyém inkább volt kés, mint kard, de abból a fajtából, amit a különböző késekkel foglalkozó magazinokban hirdetnek... az a fajta, aminek a reklámjára zsoldosok szoktak nyáladzani. Fekete teflon bevonattal, a fokélen olyan fogazással, ami zselatinként vágja át akár a csontot is. Lehet, hogy nem ezekkel keltem és feküdtem, mint Nik, de tudtam használni őket és elég intelligens voltam ahhoz is, hogy tudjam, ezek sose döglenek be vagy fogynak ki a lőszerből. A pisztolyokat preferáltam, a kések szimplán praktikusak voltak. „Ezzel alszom Nik. Rohadtul biztos, hogy magammal hozom, amikor gyilkos bohócokkal nézünk szembe.”

„A kliens azt mondta van még legalább kettő, de lehet, hogy négy másik is. Tizenöt perc múlva ugyanitt.” Nem fárasztotta magát azzal, hogy az órájára nézzen. Niko azt állította, hogy tökéletesen tisztában van az idő, a világűr és úgy egyáltalán az egész Univerzum belső működéseivel.

Mindez betudható volt annak a rengeteg meditációnak, meg harcművészeti edzésnek, vagy egyszerűen annak, hogy felvágjon a kistesója előtt – álljon bármi az egész mögött- Niko példás életet élt előttünk alacsonyabb rendű létformák előtt. Én viszont megnéztem az órát, amit a múlt héten halásztam ki egy gabonapelyhes dobozból. „Ha csak egy lufi-állatot is meglátok, a kocsiban fogok várni.” Ezzel megfordultam és bekocogtam a megereszkedett sátrak apró útvesztőjébe.

Soha nem rajongtam a vidámparkokért. A tesóm és én jópár évet eltöltöttünk benne és körülötte a gyermekkorunk alatt. Sophia az édesanyánk –vagy, hogy teljesen egzakt legyek a whiskey vedelő méhdonorunk- néhány lepukkantabb vidámparkban üzte a foglalkozását. Jósno volt; bár nem igazán ismerem a fősvény sarlatán kifejezést latinul, vagy hogy szerepel-e a szótárakban, de az biztos, hogy anyánk nem igazán teljesítette a jósno kritériumait, bár elég jó volt, ha arról volt szó, hogy valakit jól le kell húzni. Fiúk a vidámparkban –ennek igazából érdekesnek, sőt izginek kellett volna lennie. A vidámparkosok kölykei ingyen játszhattak, este megkapták a megmaradt hot- dogokat és a vattacukrot, szabadon rohángálhattak fel alá reggeltől éjfélig akkor is, amikor az egész kóceráj zárva volt. Maga Mennysország bárkinek, aki még nincs tizenhárom, igaz? Mennysország kábé két és fél napig, utána az izgalom hamar megfakul. A helyzet az, hogy még a hot dogról is leszoktatott néhány évre, pedig én aztán igazán imádtam azokat a hosszúkás virslis kifliket. De a helyzet az, hogy ha egész nap heteken keresztül ezt kell zabálnod, zöldség címen pedig csak sült krumplit és zsíros popcornot ehetsz hozzá, elég hamar rászoksz arra, hogy friss gyümölcsöt lopj a sarki vegyesboltból. És ha ez nem lenne elég hitvány, a nyarak nem voltak mások, mint összefüggő, végtelen hőhullámok és nulla páratartalom. Niko és én a legtöbb éjszakát az aprócska lakókocsinkon kívül töltöttük, mindössze egy átizzadt párnával és egy vékony lepedővel, amin alhattunk. Csak Niko és én a kavargó csillaglevés alatt. Sophia szerette a saját kis privát idejét. Bizony, úgy is keresett pénzt. Végtelenül praktikus, ahogyan Niko hívta őt. Nincs is jobb, mint flancos szavakat használni, amikor őt betű is tökéletesen megfelelné.

Aztán egyszer Sophia eljátszotta munkaadói vendégszeretetét és kénytelenek voltunk továbbállni. Azóta nem voltam vidámparkban. Meg időközben összeszedtem egy sosem múlt szerelmet a légkondicionált helyiségek iránt. Szerencsére most éppen tavasz volt. Az összes izzadság, ami jelenleg rajtam volt, hidegen bizsergette a tarkómat. Rohadt bohócok. Zoknis lábbal, nyomokat hagyva a porban próbáltam követni a bodach-ok szagát. Most már olyan erősen jelen volt egy egyszerű földi halandó is követni tudta volna, egyáltalán nem volt már szükség semmilyen különleges képességre. Az óriáskerék lábánál tettem néhány kört, aztán felemeltem a tekintetemet, nem túl rózsás elvárásokkal. Ott volt és még integetett is odafönről a rohadék. Intésekkel, amik azzal fenyegettek, hogy kizsigerelnek- ez volt a kettő közül az egyik. Kifújtam a levegőt, elraktam a stukkert aztán megvizsgáltam a kapcsolótáblát. A kábelek csomókban kitépve lógtak, pont olyan bénává és halottá téve az egész szerkezetet, mint amilyennek az elejétől fogva tűnt. És hogy tökéletes legyen az összhatás a vezérlőpult piszkálásával csak annyit értem el, hogy a kerék fehér világítása utolsó villanjon, majd végleg elsötétüljön az egész.

Csodálatos. Rohadtul csodálatos.

A zoknijaimat is a cipőim után küldtem, majd elkezdtem felmászni. A magasságtól egyáltalán nem féltem. Egy olyan egyszerű, normális fóbia? Hol van abban az izgalmi faktor? De aztán ahogy elkezdtem felhúzni magam az acélból készült kapaszkodókon, amit vastagon borított a gépszír és a fekete korom és éreztem ahogy a lábujjaim meg- megcsúsznak az olajos fokokon a szinte teljes sötétségben, el kellett ismernem, hogy voltak már jobb napjaim is. A talaj pillanatokon belül eltűnt alólam, elnyelte a végtelen feketeség. Ha lezuhannék fogalmam sem lenne mikor csapódom be... egészen addig amíg földet nem érek. Sokan áldásként fogják fel az ilyesmit. De én aztán nem. Szerettem előre tudni a rossz híreket, még azelőtt, hogy hazavágtak volna. Fújtatva haladtam tovább felfelé, aztán valami belemart a tenyerembe és éreztem ahogy a meleg vér elkezd csordogálni a karomon. A tompa szűrő fájdalom azonban csöppet sem lassított le. Messze feljebb az egyik ülőhely ritmikusan ringott... előre, hátra. A mozgása szinte már- már hipnotikusan hatott.

„Itt van már az este,” Dúdolta egy hang odafentről. Ami inkább hasonlított egy repedt fazék, vagy üvegen karistoltszögesdrót hangjához, mint emberi énekhez. Jégcsákányként ostromolta a füledet, ahogy egyre csak dúdolt tovább. „Tente baba, tente!”

Bölcsődal gyermekek legjobb barátjának vélt valakitől. Lehet, hogy nem a bodach-ok voltak a legkeményebb játékosok odakint, de az biztos, hogy okosnak okosak voltak... a maguk ragadozó módján. De az, hogy eléggé okosak voltak-e még elválik. Meg voltam lepve, hogy azok után, hogy négy ilyen förtelen rohangászik itt, az egész hely még nem hemzseg a zsaruktól. Nem lehettek itt régóta, különben már gyermekek tűntek volna el a környékről. Sok- sok gyermek. Egészen máig még nem is hallottam a bodach-okról. Nem nagy meglepetés. Sok- sok mumus volt még odakint amire nem kezdett el pittyegni a radarom. Ha nem próbált meg megenni a múltban, vagy nem csócsált éppen a jelenben, akkor nem igazán törődtem vele. Biflázza csak Niko a közkönyvtár mitológia szekcióját, ő úgymint imádta az efféle dolgokat. Vagy megpróbáltam kiszedni az infót a legújabb üzleti partnerünkből. Neki voltak kapcsolatai a napnyugta után kelő népek között. Vagy ha ez se sikerült, akkor megkérdeztük magától a jó öreg Goodfellow-t. Ő már az idők hajnala óta itt mászkál, számunkra a bosszúság eleven megtestesítője; de ha ő nem tudott valamiről, akkor az nem létezett. Egy szó mint száz valaki –aki nem én vagyok- végül mindig, megszerezte a szükséges infót és közölte mi folyik körülöttem. És ha már Niko a dzsekimre tűzte az éppen aktuális rosszfiúról szóló kis fülszöveget és fotómásolatot, akkor már elolvastam útközben. Vagy befejeztem a következő „Rossz lányok a börtönben” füzetet, amit épp olvastam. Sose tudhatod.

Tovább másztam, a bodach meg tovább szerenádozott. Ez már önmagában is elég lett volna ahhoz, hogy kinyírjam. Már majdnem elértem az acélszerkezet tetejét, de a kocsit még mindig ringott, alig fél méterre a fejem felett. Összeszedtem, és egyensúlyi helyzetbe hoztam magam, utána mindkét kezemmel elkaptam a ritmikusan emelkedő és süllyedő kocsit elülső peremét, megkapaszkodtam benne, és átrendültem a peremen. Egy zöldbe és vörösbe burkolt hát fordult felém, a színek önmaguk tompa árnyékának tűntek, ahogy a felhők szétváltak és odafent előbukkant a fakó ezüstszínű Hold. A parókája sehol, a fehér festék pedig itt ott megkopott ráncos piszkosbarna, kopasz fejbőrt fedve fel, miközben a bodach tovább ringatta a fém kocsit a lábam alatt.

„Tente baba, tente,” hangzott az altatója. „Tente.”

Ez elég volt. Több mint elég. Ha nem szivárgott volna már eleve vér a fülemből, hát hamarosan megtette volna. „Öreg,, mordultam rá, „Marhára el kéne kussolnod!” Vonakodva bár, de a tokjában hagytam a pisztolyomat. Nem lehettem biztos benne hogy mi történik ha idefent robbanólövedékekkel kezdek el lődözni, de a fejjel előre a föld felé zuhanás igen komoly eshetőségnek tűnt. Az meg igen gyors és fájdalmas véget vetett volna a bodach vadász karrieremnek.

Nem vett tudomást rólam. Nem sértődtem meg. A bátyám egyfolytában ezt csinálta. Nem, az hogy nem vett tudomást rólam a legkevésbé sem sértett meg, de abban sem akadályozott meg, hogy húszcentiméternyi teflonbevonatú acélt döfjek a gerincoszlopába. Nem adtam neki második esélyt arra, hogy hátraforduljon. Igazából elsőt se adtam volna neki ha a kornyikálása nem húzott volna fel annyira. Ragadozó volt, egy gyermek- zabáló szörnyeteg. Egyébként is megöltem volna. Mi a francért vártam volna meg, hogy megforduljon? Ahogy a kés csontok roppanása és szerteszt spriccelő vér kíséretében áthatolt a bodach-on, a lény csendesen előreborult. Ezúttal nem volt semmiféle rángatózás, kapálódzás se az az istenverte éneklés, csak az áldott csend. Húzzatok be egy strigulát Calnek. Miközben továbbra is a kezemben tartottam a kést, a talpamat nekifeszítettem a hátának és megpróbáltam kirántani a fegyvert, egyelőre sikertelenül. Ezek a bicskák nem voltak olcsók ez a baba meg különösen a szívemhez nőtt. Biztos, hogy nem hagyom ott. Nekirugaszkodtam még egyszer. A penge elakadt a csontban és továbbra sem volt hajlandó kiszabadulni. Káromkodni kezdtem és a másik kezemmel is megfogtam a markolatot és még egyszer megrántottam. Hangos, a csonton súrlódó fém jellegzetes hangja kíséretében a penge végre kiszabadult. A fejem felé emeltem és megpörgettem, hogy megszabadítsam a rátapadt vértől. „Éljen soká a Király!” morogtam a bajszom alatt.

A lábamnál összeroskadva hevert a bodach, fehérre meszelt kezei kinyújtva, feküdtek az oldala mellett a tenyere felfordítva. A kettő kontrasztjára, a fekete fehér ellentétére figyeltem fel. Nappal a színek talán olíva-zöldek, vagy mézbarnák lettek volna, de a Hold fényében szürkének tűntek.

Hullaszürkének.

Sok- sok gyerek, gondoltam. Milyen hatalmas szerencse, hogy legalább ez nem történt meg. Milyen oltári szerencse.

Óbasszameg!

Az aprócska kéz ráfonódott a bodach-éra. A borzadály miniatűr árnyéka. Az aprócska körmökön lakk csillogott. Rózsaszín, gondoltam. Rózsaszín, vagy levendula. A sötétben nehéz volt megállapítani. Egy durva mozdulattal lerántottam róla a szörnyeteget.

„Nyugodj meg, kicsi lány!” Meleg leheletet éreztem a lábamon és amikor odanéztem, a kifestett kintől vonagló ajkak mögött véres fogakat pillantottam meg. „Ne szólj egy szót se. Egy szót se.”

A fogazott pengét ezúttal a szembe döftem, szétnyomva akár egy rohadt barackot. És nem állt meg ott. Ahogy én sem.

Mire Niko rámtalált, már a kocsiban ültem. Lehúzva hagytam az ablakot, azért hogy halljam ha esetleg segítségért kiált, ami nem volt túl valószínű. Ahogy ő mondta, néhány bodach-al simán elbánunk. Lehet, hogy még nem ihattam alkoholt és hogy Niko se sokkal volt idősebb nálam, de felnőttek voltunk. Nagy felnőtt férfiak még nagyobb fegyverekkel. Simán lenyomtunk néhány bodach-ot.

„Gond van?” kérdezte, ahogy behajolt a vezetőoldali ablakon.

„Elkaptad mindegyiket?” Kérdeztem vissza rögtön, minden érzélem nélkül. Nem néztem fel a műszerfalról. Gondolkoztam rajta, hogy bekapcsoljam-e a rádiót, amíg itt várok, egy kis figyelemelterelés... jó lett volna. És noha a verda egy ősrégi modell volt még annál is régebbi rádióval és csak egyetlen működő hangfállal, de azért használható volt... általában. De a gondolat, hogy véletlenül pont valami lassú számra kapcsolom be a készüléket édessé tette a csendet. Mára elég volt a nyálás dalocskákból.

Niko kinyitotta az ajtót és becsusszant a volán mögé. Nem nagyon akarta engedni, hogy vezessem az öregecske bébijét. Kiütsz vele egy tűzcsapot és a végén még a biztosító fog rajtad röhögni. A szemem sarkából figyeltem, ahogy felkapcsolja a fényszórókat, aztán lassan végigmér. Pontosan tudtam, mit lát, külön tanulmány voltam, tetőtől talpig fekete bodach vérbe burkolva. A nyakamtól lefelé mindenemet összefröcskölte. Megpróbáltam levakarni magamról, de pont olyan ragadós és nyúlós volt a kátrány. És mivel pont nem volt nálam se benzin, se egy nagyon durva kefe, nem bírtam leszedni magamról ezt a szart. „Elkaptad őket?” kérdeztem még egyszer, miközben tovább méregettem.

„Persze.” Válaszolta egy cseppnyi arrogancia nélkül. „No ha az enyém cseppet sem volt olyan... hmmm... áteresztő, mint a tiéd. Az egyik ujjával hozzáért egy tintaszerű folthoz, ami teljesen befedte a kézfejemet. Amikor visszahúzta, a vér hozzáragadt a kezéhez, és most fekete pókhálóként feszült kettőnk között. Niko arca együtt érző fintorba rándult, amikor végiggondolta min fogok keresztülmenni, amíg leszedem magamról a cuccot. „Talán valami citromlével kevert lötyty lehozza. Kikísérletezünk valamit, hogy leszedjük, nyugi.” Nem törődve a mocsokkal ami a tarkómat fedte, odatette a kezét és gyengéden nyomni kezdte. „Most pedig mondd el, mi történt!”

Nem volt sok értelme elhallgatni előle a történeteket. Nem az a fajta dolog volt amit megosztottam volna bárkivel is. De Niko nem bárki volt. Ő volt mindenem, az egyetlen, igazi családom. Ha közölni akartam vele valamit, nem volt szükségem szavakra. Most is inkább a szemébe néztem, hogy lássa mi bujkál az enyémben.

„Ó a francba! *Francba!*” Egy múló pillanatig az enyémmhez szorította a homlokát. Aztán kiegyenesedett, elengedte a nyakamat, és zord hangon megkérdezte, „Hol?”

„Az óriáskerék tetején.” A világ leghalottabb bodach-jának darabkái mellett. Elveszett kislány, és sehol egy zsaru, hogy megmentse. Hogyhogy nem hiányzott senkinek? Az egyik kezemmel megtöröltem a számam és halkán sóhajtottam. „Egy kislány.”

Niko gondolatai pont ugyanazon vonalak mentén futottak, mint a sajátjaim. „Biztos, hogy nem a vidámparkból rabolták el. Talán még nem biztosak az új vadászterületükben, nem állították még fel a saját kis szemétdombjaikat. Valószínűleg a városból rabolták el. Egyenesen az ágyából. Lehet, hogy a szülei még nem is tudják, hogy eltűnt.

A vidámpark a városon kívül feküdt nagyjából három és fél órára az otthonunktól. Egy- két bodach-nak biztosan nem került nagy fáradtságba Hudson Falls külső részéből elrabolni egy gyermeket – akin még mindig ott érződött a szappan és a fogkrém illata, és akinek körmöcskéi a húsvéti tojások színében csillognak.

„Hozzáértél?”

Számítottam a kérdésre. Majdnem számítottam rá. Noha tudtam, hogy hibát követek el, megmozdultam, hogy megérintsem a kislány arcának mozdulatlan, finom vonalát és csak az utolsó pillanatban kaptam vissza a kezemet. „Nem. De ott volt, amikor hazavágtam azt a kurvapécért. Nincs túl sok hely, azokban a kocsikban.” Most, hogy jobban belegondolok, biztos állíthatom, hogy nem csak a bodach vérét viseltem a testemen. A meztelen lábamra száradt föld vöröses színben játszott, olyanban, ami nem származhatott a sárból. Nekitámasztottam a fejem az ülés támlájának, behunytam a szemem és megszólaltam. „Nem mehetnék haza? Szeretnék lezuhanyozni.”

„Megyünk,” ígérte. „Csak egy percre van még szükségem.” Ismét kiszállt, aztán hallottam ahogy a kocsni hátuljánál beszélni kezdett valakivel.

„Nem ért hozzá az áldozathoz, de attól még maradhatott DNS minta a helyszínen. Nem hinném, hogy a rendőrök elhinnék, hogy írd és mondd a mumus rabolta el a kislányokat.” Mondta Niko sötét cinizmussal a hangjában. „És szeretném megóvni az öcsémet attól, hogy bekerüljön bármilyen bűnügyi nyilvántartásba. Úgyhogy azt szeretném, ha feltakarítanál a helyszínen. Alaposan.”

„Mi a helyzet a gyermekkel?” Ez a kliensünk hangja volt, elég rekedtes és mély ahhoz, hogy megremegtesse a kocsni ablakait. Ő egy... igazából fogalmam sem volt róla, hogy mi is valójában. Talán valamiféle óriás, talán nem. Itt dolgozott, a vidámparkban, mint Bartholomew a Bika, a Világ Legmagasabb Embere. Tőlem az is lehetett volna. Majdnem két és fél méter magas volt. Rohadt nagy volt emberi mércével mérve, de korántsem annyira, egy óriáséval. A homlokán éktelenkedő második száját vörössesszőke hajával igyekezett eltakarni. A túlméretezett állkapcsát borító halvány pikkelyeket simán eladta bőrbetegségként az orrából lógó aranyszín karika pedig elvonta a figyelmet, feltűnően barna szemeiről. Elég jól sikerült elvegyülni a bárányok között, de valószínű, hogy egy alaposabb vizsgálaton, mint amilyen egy eltűnt gyerekek utáni rendőri nyomozás már könnyedén lebukna. Az, hogy bodach-ok ólálkodtak a saját szemétdombján már önmagában is rossz hírnek számított egy élni-és-élni-hagyni típusú szörnyetegnek, ráadásul Bart túl lassú volt hozzá, hogy egyedül kapja el őket. Na igen, az ereje megvolt hozzá, hogy egyenként tépje ki a végtagjaikat, csupán az elkapásukkal akadtak gondjai.

Szóval ezért is kötöttünk ki itt. Fél évvel ezelőtt, amikor még az Auphe elől menekültünk onnan kellett pénzt szerezni, ahonnan épp tudtunk. Én hamis papírokkal dolgoztam egy bárban, Niko pedig testőri munkákat vállalt egy olyan fickónál, aki minden alkalmazottját, még a könyvelőjét is az asztal alól fizette. Azután, hogy taccsra tettük népes és vérszomjas családot, egészen új lehetőségek nyíltak meg előttünk... ár a képességeink még mindig elég egysíkúak voltak. Egy saját ügynökség indítása természetesnek tűnt, legalábbis eddig. Úgy terveztük, hogy továbbra is babusgatjuk majd a híreket, gazdagokat és feltűnési viselkedésben szenvedőket. De voltak odakint más potenciális ügyfelek is. Könyékig elmerültünk a természetfeletti lények árnyékvilágába, márpedig az ő pénzük pont ugyanolyan jó volt, mint bárki másé. Ezúttal nem álltunk meg a sima testőri munkakörnél. Ha volt elég pénz, annyit biztos elértél vele, hogy legalább meghallgattunk. Lehet, hogy kiderítettük neked, hogy a kedvenc succubusod tényleg csak érted él-e vagy. Vagy talán eljuttattunk egy csomagnyi elátkozott ékszer egyik helyről a másikra. Vagy kiköthettünk dicsőséges kivégzőosztagként is... mint most. Viccesen hangzott, de nem volt az. Ebben a helyzetben nem.

„Tedd vízbe. Egy tóba, vagy nagyobb pocsolyába, ahol könnyen megtalálhatják, de addigra eltűnik róla a legkisebb felismerhető bizonyíték is.”

„És a bodach-ok?” Szúrte Bartholomew egyre elégedetlenebbül túlméretezett fogai között. Lehet, hogy úgy érezte, a takarítás benne foglaltatik az árban, de sajnos ebben tévedett. Ölünk. Nem takarítunk magunk után. Kell, hogy legyenek elveid. Továbbra is csukva tartottam a szemem. Olyan régóta úsztam már a bodach szagban, hogy alig éreztem már saját magamat. Oldalra döntve a fejemet, megpróbáltam átadni magam a túlhajtott izmaimból áradó fáradtságnak.

„A legkevésbé sem érdekel, hogy hová rakod azokat a tetveket.” Szólt Niko hidegen. Pénz zizegését hallottam, ahogy Barty-fiú úgy döntött, hogy nem kíséri tovább a szerencséjét és leszurkolta a zsetonunkat.

Életem legkeményebben megszerzett öven dolcsiját.